

Tūkstančio spalvų „Vaivorykštė“

Pasikalbėjimai ir mintys apie Jurbarko kultūros centro vaikų ir jaunimo teatrą

Rūta Vasiliauskienė

Paklaustas, kas yra teatras, tikriausiai kiekvienas pateiktų savąjį atsakymo variantą. Vieniems teatras – linksmybės, pramogos arba estetinis ir dvasinis malonumas. Tai – žiūrovai. Kitiems – galimybė pabūti tuo, kuo negali tapti realiaime gyvenime, pajusti jaudulį prieš žengiant į sceną, ar triumfą griaudint ovacijoms. Tai – aktoriai. O Jurbarko kultūros centro vaikų ir jaunimo teatro „Vaivorykštė“ vadovė režisierė Birutė Šneiderienė sako, kad jai teatras – darbas ir gyvenimas, neapykanta ir meilė. O taip pat – džiaugsmas, liūdesys, skausmas, pasididžiavimas, rūpestis, nusivylimas, palaima... Viskas, kas sutelpa į tą vienintelę akimirką čia ir dabar. Ir taip jau 40 metų – nuo tada, kai jauna menininkė, tik prieš metus baigusi teatro studijas, peržengė Jurbarko kultūros rūmų slenkstį...

Scena iš spektaklio „Žaidimas be taisyklių“. 2017 m. Jurbarko kultūros centro archyvo nuotrauka.

Žiūrovė

Pirmąjį kartą „Vaivorykštės“ spektaklį išvydau gal 2015-ųjų pabaigoje – prieš pat Kalėdas rodytas proginis vaidinimas vadinosi „Kalėdinis paštas“ ir pasakojo pamokančią istoriją apie draugystę, gerį, dovanas ir Kalėdas. Žiūrėti ėjau, nes spektaklyje vaidino dukra, tad kaip ir kiekviena mama, buvau pasiryžusi atkentėti tą privalomą valandą, kad tik galėčiau pasidžiaugti savo atžalos neabejotinu talentu. Gerokai mano nuostabai, spektaklis iš tiesų patiko – atrodo, jo siužetas nebuvo kuo nors ypatingas, tačiau nykštukus čia vaidino teatro vyresnieji, gal vienuoliktokai, ilgakojai ir ištęšę kaip siūlai, atrodantys dar aukštesni dėl stačių raudonų kepurėlių, o visus „nykštukus“ – berniukus, mergaites ir netgi karalių – teatro mažiau. Jau šis paradoksali kontrastas atrodė įdomiai ir juokingai, o linksmas, šmaikštus ir sinchroniškai „apžaiestas“ spektaklio veiksmas prabėgo kaip akimirka.

Vėliau, po kelių mėnesių, buvo rimtas, sukrečiantis savo giluma ir išraiška spektaklis „Žaidimas be taisyklių“, pasakojantis apie pauglišką kitoniškumą, vienatvę, patyčias ir susvetimėjimą, apie sudėtingą žaidimą, kuris, pasirodo, neturi jokių taisyklių – Gyvenimą. Dar vėliau – vėl visiškai kitoks teatro jaunesniųjų grupės spektaklis „Kai 14“ – pašėliška komedija apie suknistą paauglio gyvenimą, vis dėlto nagrinėjanti visiškai rimtus klausimus, kurie iškyla neretam keturiolikmečiui: kaip priimti naują sesę, kaip išsikovoti autoritetą klasėje, kaip atsispirti smurtui, kaip patinkančiai merginai pasakyti, kad ji patinka...

Kaip tik tuomet pradėjau suprasti, kodėl šis moksleiviškas kolektyvas turi tokį didelį ir ištikimą gerbėjų būrį, sausakimšai užpildantį salę per kiekvieną spektaklį, ir kad „Vaivorykštė“, nors vadinama vaikų ir jaunimo teatru, iš tiesų yra tiesiog Teatras, be jokių išlygų ar sąlygų. Nes žiūrint vaivorykštukų spektaklius nekyla švelni užuojauta ar globėjybiškas bandymas pateisinti: girdi, nelabai kas čia jiems išėjo, bet, supraskime, vaidina tai ne profesionalūs aktoriai, o tik vaikai.

Teatro CV

Oficialioje teatro istorijoje rašoma, kad jį 1984 m. įkūrė ir jam vadovauja režisierė Birutė Šneiderienė. Kasmet šį kolektyvą lanko apie 30 moksleivių, kurių amžius nuo 14 iki 18 metų. Per 40 kūrybinės veiklos metų teatre pasikeitė 9 jaunųjų aktorių kartos, suvaidinta daugiau nei 30 įvairių autorių ir žanrų spektaklių, dalyvauta daugelyje respublikinių ir tarptautinių teatrinių projektų, festivalių, konkursų. Ryškiausi spektakliai: „aš esu Aš“ pagal G. Kazlauskaitės novelę (2013), „Škac, mirtie“ pagal S. Šaltenio pjesę (2013), M. Korenkaitės „Pabėgimas į Akropolį“ (2015), L. Razumovskajos „Namo!“ (2017), W. Mastrosimone „Pykšt pokšt, tu negyvas“ (2019).

„Vaivorykštės“ teatras ne kartą dalyvavo vaikų ir jaunimo festivaliuose „Nenuoramos“ Ukmergėje, „Vėjo malūnelis“ Klaipėdoje, „Vivo avanscena“ Kaune, „DEK“ Jonavoje, „Bildučiai“ Ignalinoje, „Jausmų sala“ Birštone, „Bendraamžių scena“ Joniškėje, „Scenos pavasaris“ Šakiuose ir kt., stovykloje-kūrybinėje dirbtuvėse „Troškimai“ Troškūnuose, Anykščių r., ne kartą tapo Lietuvos vaikų ir jaunimo teatrų apžiūros-šventės „Šimtakojis“ diplomantais ir laureatais, o 2017 m. net du teatro spektakliai – L. Klemkaitės „Žaidimas be taisyklių“ ir J. Strong „Kai 14“ – įvertinti IX „Šimtakojo“ šventės laureato diplomais.

Birutės Šneiderienės iniciatyva nuo 1995 m. kas dvejus metus Jurbarko vyksta tarptautinės vaikų ir jaunimo teatrų kūrybinės

Pirmoji teatro grupė teatralizuotame rudens kermošiuje. Tarp vaikų – Ingrida Juškaitytė, Jolanta Urbšaitytė, Kristina Maksvytytė, Asta Veličkaitė, Lina Jankauskytė, Daiva Duobaitė, Ineta Mockutė, Sandra ir Rasa Balšaitytės, Jūratė Paulauskaitė ir daugybė neatpažįstamų veidų... Fotografijoje šypsosi ir teatrui prijautę broliukai Okunevai, kultūros darbuotojas Vidmantas Puišys. Vadovė Birutė Šneiderienė apgailestavo, kad šioje ir kitose nuotraukose įamžinti toli gražu ne visi per 40 metų „Vaivorykštė“ lanke aktoriukai – daugybė jų, deja, liko už kadro.

Antroji grupė prieš spektaklį „Pražūtingas apsvaigimas“. Sėdi: Agnė Kvietkauskaitė, Žilvinas Židulis, Rasa Sutkaitytė, Aurimas Povilaitis, Guoda Betingytė, stovi: Tomas Skėrys, Sigita Kubiliūtė, Donata Pocevičiūtė, Vytytis Šiupienis, Lina Keidūnaitė, Ramunė Dėdinskaitė, Rūta Užalovičiūtė, Evelina Gudaitytė, Valdas Augaitis.

dirbtuvės-festivalis „Vaivorykštė“, kuris 2016 m. Lietuvos mėgėjų teatro šventėje „Tegyvuoja teatras“ pripažintas ryškiausiu edukaciniu teatro projektu.

Jurbarkiečiai kasmet švenčia tarptautinę Teatro dieną – tą dieną Jurbarko kultūros centre vyksta Meno terapijos diena „Teatro karštinė“, kas keleri metai rengia atsiveikinimo su vyresniųjų grupe šventę „Vaivorykštės lempos“. Nuo 2015 metų „Vaivorykštė“ vykdo edukacinį projektą – kūrybinį maratoną „Eikš artyn“, kuriuo siekiama suteikti impulsą socialinę ir kultūrinę atskirtį patiriančiam jaunimui, ypač iš atokesnių miestelių bendruomenių, keisti bendravimo įgūdžius, atrasti save, tobulėti, ugdyti meninį skonį ir toleranciją vienas kitam. 2017 m. gimė naujas projektas – jaunimo talentų konkursas „MEFEKTAS“.

2017 metais Lietuvos nacionalinis kultūros centras Jurbarko kultūros centro vaikų ir jaunimo teatrą „Vaivorykštė“ ir jo vadovę Birutę Šneiderienę pagerbė aukščiausiu Lietuvoje mėgėjų meno kolektyvams skiriamu apdovanojimu „Aukso paukštė“ nominacijoje „Geriausias vaikų, jaunimo (moksleivių) teatras ir vadovas“.

Jurbarko kultūros centro vaikų ir jaunimo teatrui „Vaivorykštė“ pagal Lietuvos nacionalinio kultūros centro mėgėjų meno kolektyvų sugrupavimą, įvertinant jų meninį lygį, suteikta I kategorija.

Režisierė

Birutė prisimena, kad mokydamasi Jurbarko I vidurinėje mokykloje (dabar – Antano Giedraičio-Giedriaus gimnazija) tikrai nebuvo pavyzdinė mokinė: neretai bėgdavo iš pamokų, nervindavo mokytojus ir keldavo rūpesčių tiek savo tėvams, tiek klasės auklėtojui šviesaus atminimo pedagogui Antanui Kasiliui, taigi, buvo tokia pati, kaip ir daugelis jos vaivorykštukų. Tačiau buvo ir kai kas, kas patiko: ji mėgo organizuoti visokius, tiek klasės, tiek mokyklos, renginius. Prisimena, kad būdami devintokai ar dešimtokai su klasiokais suorganizavo agitmeninę brigadą (tais laikais tai buvo labai populiarus žanras, meninėms priemonėms kovojantis „su vis dar pasitaikančiomis negerovėmis“), su kuria tapo tikromis žvaigždėmis ir pasirodydavo ne tik bendraamžiams mokykloje, bet ir gastroliauo po rajono kaimus. Paskutinėje klasėje Birutė su tėvais galutinai persikraustė gyventi į Girdžius, kur ir baigė vidurinę mokyklą. Tačiau sceną ją vis dar traukė, tad nusprendė stoti į Vilniaus kultūros mokyklą studijuoti dramos režisūros. Sako, labai norėjusi į Vilnių, kurį ir dabar tebemylini. Pateko pas „kietą“ pedagogę Mariją Misiūnaitę, kuri, kaip prisimena Birutė, „dariusi“ iš jų aktorius. Visa bėda, kad Birutė vaidinti nei tada, nei dabar nenorėjusi, jai patiko tik kurti spektaklius. Sako, buvusi vidutinė studentė, dėstytoju, kaip ir mokytojų mokykloje, nesužavėjusi. Laimė, sostinėje buvo kita galimybė mokytis – profesionalių teatrų spektakliai, į kuriuos teatro mokslus studijuojantieji būdavo įleidžiami nemokamai. Štai šie spektakliai, prisimena režisierė, ir buvusi pati tikroji jos teatro mokykla.

Birutė juokiasi, kad jos pasirinkimas tėvams nelabai patikęs, mama vis sakydavo: „Kur tu darbą rasi su tokia specialybe? Galėsi nebent Pavidaujy dirbti.“ Tenešįzeidžia Pavidaujo gyventojai,

Neabejotinai svarbiausias „Vaivorykštės“ ir jos vadovės Birutės Šneiderienės apdovanojimas – Lietuvos nacionalinio kultūros centro skirta „Aukso paukštė“ 2018 m. kovo 16 d.

tačiau Birutės tėvams jų kaimelis, matyt, atrodė toks Dievo užmirštas užkampis, kuriame niekas nevyksta. Tad koks buvo smūgis Birutei, kai jai, baigusiai kultūros mokyklą ir grįžusiai į gimtąjį kraštą, pirmasis darbas ir buvo pasiūlytas... Pavidaujo kultūros namuose.

Tiesa, Pavidaujyje ji dirbo tik metus. Vėliau pasiprašė į Jurbarką, o tuometinė Jurbarko rajono savivaldybės kultūros skyriaus vedėja Liudvika Frejienė pasiūlė jai kurti... lėlių teatrą. „Visai man tas lėlių teatras nepatiko, tačiau tuomet dar buvau „gera“, nediršau prieštarauti“, – juokiasi Birutė.

Taigi, pirmasis naujai iškeptos režisierės vadovaujamo teatro pasirodymas, įvykęs Jurbarko kultūros rūmų mažojoje salėje, buvo lėlių spektaklis pagal S. Michalkovo „Milicininką Stioaną“ apie gerą milicininką ir „blogąjį“ Zuiką Puikį, kuriam lėles pasiūvo pati Birutė. Spektaklyje vaidino nedidelė grupelė Jurbarko mokinių, kurie ir stovėjo prie pačių kolektyvo, tada dar nesivadinusio „Vaivorykšte“, ištakų. Deja, o gal laimė, pirmasis šio žanro jos spektaklis Jurbarko buvo ir paskutinis.

Tarp komedijos ir dramos

Kitas, 1986 metais pastatytas linksmas muzikinis spektaklis „Murzių šalyje“, nors ir priskiriamas „Vaivorykštės“ istorijai, buvo sukurtas viso būrio tuometinių kultūros darbuotojų, kurie rašė scenarijų, kūrė dainų tekstus, juos išrašinėjo, gamino dekoracijas, o taip pat ir vaidino kartu su vaikų ir jaunimo teatro aktoriais.

Po šio spektaklio režisierė kuriam laikui padarė pertrauką, per kurią gimė ir kiek paūgėjo vaikai, Kristina ir Ignas, o grįžusi atgal į darbą toliau statė spalvingas ir linksmas muzikines pasakas su dainomis ir šokiais.

Kuriuo metu vaikų ir jaunimo teatras tapo „Vaivorykšte“ režisierė prisipažįsta jau neatsimenanti, mat vardą reikėjo sugalvoti labai greitai. „Liuda Frejienė (ir vėl ji!) sako: „Greitai sakyk kolektyvo vardą, reikia išrašyti į popierius. Teturėjau keletą sekundžių pagalvoti. Jei būčiau daugiau laiko turėjusi, teatras gal vadintųsi kitaip“, – juokiasi Birutė, tąkart pabandžiusi išvaizduoti kažką labai gražaus, spalvingo, kartu laikino ir amžino... Tokio, kaip teatras.

Lūžis „Vaivorykštės“ gyvenime įvyko 1998 metais, kai spektakliu „Pražūtingas apsvaigimas“ pagal Juozo Grušo pjesę „Meilė, džiazas ir velnias“ ne tik tuometinė teatro grupė, bet ir pati režisierė pradėjo naują etapą imdamiesi rimtos, aktualios dramaturgijos, siekiančios parodyti asmenybę, sielą, gyvenimo konfliktus ir dramatiškumą.

Birutė prisimena, kad pjesę tąkart ji pasirinko paskatinta jaunųjų aktorių, kuriems buvo nebeįdomu vaidinti žvėrelius – jie užaugo ir scenoje norėjo kalbėti apie save, santykius su savo bendraamžiais, tėvais ir mokytojais. Ir spektaklį tuomet po gabalėlį jie lipdė visi drauge – tarėsi, svarstė, siūlė savo mintis ir idėjas, improvizuodami patys kūrė savo personažus, jų monologus papildė savo mintimis apie meilę, gyvenimą, santykius su suaugusiais...

Atsigręžus atgal aiškiai matosi, kad kiekviena nauja „Vaivorykštės“ grupė pereina, sakytum, vaikystės etapą – pasakas ar komedijas – kol tampa pakankamai suaugę imtis tų vaidmenų ir spektaklių, už kuriuos juos taip myli žiūrovai – rimtų, jauno žmogaus gyvenimo problemas atskleidžiančių dramų.

„O tai ką daugiau statyti su keturiolikmečiais, – sako Birutė. – Dramų jie dar toli gražu nepavežtų, tad tenka pradėti nuo pasakų ir komedijų, kur vaikai gali išsižiūti, išsidūkti ir pamažu išmoksta įeiti į pačius įvairiausių vaidmenis.“

O tų pasakų ir komedijų per 40 metų pastatyta daugybė, kur kas daugiau negu dramų, kurias taip mėgsta kiek paūgėję ir subrendę jaunieji aktoriai, o taip pat ir žiūrovai. „Murzių šalyje“, „Karališkųjų kiškiai“, „Šventa teisybė ir melo pasakos“, „Buratino nuotykių“, „Karlasonas, kuris gyvena ant stogo“, „Coliukė“, Pypkės dūmai“, „Raganos burtai“, „Nė mur mur“, „Baubokiškos istorijos“, o taip pat „Pagalba iš dangaus“, „Angelas“, „Kai 14“, „Uždarų durų naktis“ – visų neišvardys, tačiau visos jos paliko žymę tiek teatro istorijoje, tiek pačių jose vaidinusių

aktoriukų atmintyje.

„Rodos, nė vaidinti labai nereikėjo – tik atsipalaiduoti ir būti savimi“, – apie vaidmenį labiausiai įsiminusiame spektaklyje K. Borutos „Šventa teisybė ir melo pasakos“, trumpiau vadintame „Kvailių kaimu“, sako tuometinė „Vaivorykštės“ aktorė Sigitą Kubiliūtė-Patašienė.

Tačiau „Vaivorykštės“ teatro skiriamuoju ženklų, žinoma, yra dramos – dažniausiai tamsios ir susimąstyti priverčiančios, tačiau pro niūrios kasdienybės juodumą jose visada švysteli Viltis – bent mažutis jos spindulėlis. Per 40 metų „Vaivorykštės“ aktoriai tokių spektaklių sukūrė daug: „Pražūtingas apsvaigimas“, „Žaidimas be taisyklių“, „Šokantys berniukai“, „Pilnatis“, „Dorieji“, „Pabėgimas į Akropolį“, „Namoi“, „Pykšt pokšt, tu negyvas“, „Heroinas“.

Žinoma, buvo ir kitokių spektaklių – rimtų, bet ne tamsių, vietomis linksmy, bet ne komedijų. Tokie buvo „100 procentų vilties“, „aš esu Aš“, „Škak, mirtie“.

Kai kurios dramos, kaip ir komedijos, „Vaivorykštėje“ statytos ne vieną kartą – ir kaskart vis kitaip: su naujais aktoriais, nauja scenografija ir naujais režisūriniais sprendimais. Ir tai nenuostabu, nes kuriant spektaklį visada jo kūrime kartu su režisierė dalyvauja ir jaunieji aktoriai. Ir ne tik įnešdami savąją vaidmens interpretaciją, bet ir siūlydami išraiškos sprendimus, kartais netgi pakeisdami siužeto vingius.

Įvertinimai ir apdovanojimai

Kaip rašoma ir oficialiojoje teatro istorijoje, už savo spektaklius bei kitokią įvairiapusę veiklą „Vaivorykštės“ teatras ir jo vadovė yra sulaukę pačių įvairiausių apdovanojimų. Teatras ne kartą yra tapęs respublikinės vaikų ir jaunimo teatrų šventės-konkurso „Šimtątoji“ diplomantu ir laureatu, skynė laurus tarptautiniuose festivaliuose, ne kartą buvo apdovanotas Lietuvos mėgėjų teatro šventėje „Tegyvuoja teatras“, o 2018 metais šioje šventėje Birutei Šneiderienei buvo įteiktas Kazimieros Kymantaitės vardo diplomatas už ilgametę kūrybinę veiklą, už sukurtus ryškius nacionalinės dramaturgijos spektaklius.

2015 metais Jurbarko rajono jaunimo reikalų tarybos apdovanojimų vakare „Vaivorykštės“ teatras paskelbtas Jurbarko „Jaunimo grupe“.

2022 metais Birutė Šneiderienė apdovanota Jurbarko rajono savivaldybės padėkos ženklų „Krištolinė lelija“ nominacijoje „Už išskirtinius pasiekimus kultūros ir meno srityje, jaunimo telkimą ir aktyvinimą“.

Ar šie apdovanojimai svarbūs, klausiu Birutės, ir jeigu taip, tai kiek? „Meluočiau sakydama, kad apdovanojimai visiškai nesvarbūs, – sako režisierė. – Kiekvienam smagu būti įvertintam. Tačiau niekada sau neleidau daryti to, ko nenoriu, tam, kad būčiau įvertinta. Vaikams paprastai neakcentuodavau, kad dalyvaujame kokiame nors konkurse. Jie ir taip kiekvieną kartą eidami į sceną daro viską kiek įmanoma geriau. Juk kiekvieno aktoriaus svarbiausias vertintojas yra ne kokia nors komisija, o žiūrovai.“ Ir juokdamasi priduria: „Jei labai pergyvenčiau dėl įvertinimų, nestatyčiau dramų, nes konkursų komisijos paprastai dramų nemėgsta.“

Vis dėlto yra vienas apdovanojimas, kurio, pasakojant apie šį teatrą, nutylėti neįmanoma. Tai geriausia 2017 metų šalies vaikų ir jaunimo (moksleivių) teatrui ir vadovui – Jurbarko kultūros centro vaikų ir jaunimo teatrui „Vaivorykštė“ ir vadovei Birutei Šneiderienei – skirtas Lietuvos nacionalinio kultūros centro apdovanojimas „Aukso paukštė“. O tas 2018 m. kovo 16-osios vakaras, kai didžiojoje Jurbarko kultūros centro salėje daugybė įvairaus amžiaus ir įvairių kartų vaivorykštukų laukė nusileidžiančios „Aukso paukštės“, buvo išties ypatingas: kupinas prisiminimų, emocijų, ilgesio ir džiaugsmo.

Tad koks vis dėlto apdovanojimas pats svarbiausias, klausiu Birutės. „Su jaunimu dirbti tikrai nelengva, – pastebi ji. – Ir labiausiai dėl to, kad toks bendravimas reikalauja visiško nuoširdumo, atsidavimo, čia negali užsidėti rimto suaugusiojo kaukės ar sakyti pamokslų, nes paprasčiausiai nebūsi išgirstas. Tačiau šis darbas duoda ir išpūdingą gražą, kai matai, kaip užsidaręs, susikaustęs pauglys po kurio laiko ima atsiskleisti, pražysta nuostabiais talentais...“

Trečioji grupė Vilniaus festivalyje „Sostinės dienos“. Sėdi: Justė Puidokaitė, Eglė Kalninytė, Stasys Piliutis, Agnė Kalninytė, Eglė Šaltinytė, Birutė Šneiderienė, stovi: Tomas Butkus, Ernestas Čeberka, Renata Petraitytė, Simona Švelytė, Renata Gargasaitė, Agnė Dangėlaitė, Audrius Jasaitis, Deimantė Vėbraitytė, Paulius Mencas.

Ketvirtoji grupė po pasakos „Nė mur mur“ premjeros. Priekyje sutūpusios Milda Ščukauskaitė, Justina Šimaitytė, Monika Zikytė, antroje eilėje sėdi: Tautvydas Jancevičius, Birutė Šneiderienė, Gintarė Skujutė, stovi Eglė Šadauskaitė, Kamilė Švelytė, Monika Paškauskaitė, Armantė Antanaitytė, Justas Šefleris, Tadas Aniulis, Agnė Akutaitytė, Ina Skamarakaitė, Akvilė Gvildytė, Jūratė Kačinskaitė.

Penktoji grupė po dramos „Pilnatis“ premjeros. Sėdi: Simona Blažytė, Daiva Mencaitė, Jolanta Petrauskaitė, Julija Ravinytė, Deividas Bendžius, Karolis Dirda, Šarūnas Nedelčenka, Daina Byčiūtė, Gintarė Valevičiūtė, Giedrė Undraitytė, antroje eilėje Vaidotas Bauža, Milda Klimaitė, Airita Žemaitytė, stovi: Mantas Norvilas, Martynas Gustas, Gediminas Treinys, Vytautas Pažereckas, Ignas Skrodenis, Mantas Macaitis, Gediminas Anuškevičius, Arnoldas Pernaruskas, Rokas Žičkus, Vytautas Bosas, Justė Martinkevičiūtė, Birutė Šneiderienė, Simonas Kasputis.

Šeštoji grupė po atsisveikinimo su teatru vakaro „Vaivorykštės lempos“. Klūpo: Agnė Mišeikaitė, Viltė Jocaitytė, Paulius Eigertas, Justė Jurkšaitytė, Alina Levgardaitė, Agnė Liaudanskaitė, Gintarė Ignatavičiūtė, Urtė Laurinaitytė, stovi: Mantas Bendžius, Raimondas Kiltinavičius, Simona Pilipaitytė, Darius Kucinas, Gintarė Balčiūtė, Justė Juškevičiūtė, Ignas Kmita, Arnas Ašmonas, Tadas Radišauskas, Birutė Šneiderienė.

Septintoji grupė po spektaklio „Meilės teorija ir praktika“ premjeros. Priekyje klūpo arba sėdi: Renatas Jurkšaitis, Vytautė Pažereckaitė, Jogunda Žičkutė, Laura Grybaitė, Danielė Navickaitė, Milda Matuškevičiūtė, Osvaldas Jazukevičius, Toma Kniečiūnaitė, antroje eilėje susėdę Toma Balčiūnaitė, Ugnė Augustė Mockaitytė, Sigita Totoraitytė, Gabrielė Bačiulytė, Ieva Girdžiūtė, Matas Špigelskis, stovi: Laura Žičkutė, Aistis Sandaras, Domantas Sakalauskas, Gytis Gegužis, Adomas Kulikauskas, Birutė Šneiderienė.

Aktorai

Santykis su pirmosiomis „Vaivorykštės“ grupėmis buvo ypatingas, prisimena režisierė, tuomet į savuosius vaivorykštukus žvelgusi daugiau kaip į draugus. Ir nenuostabu, pagalvojus, kad vadovės ir jos aktorių amžiaus skirtumas tada buvo ne itin didelis.

Vienoje iš pirmųjų „Vaivorykštės“ grupių vaidinusi jurbarkietė verslininkė Sigita Kubiliūtė-Patašienė sako, kad pagalvojus apie „Vaivorykštę“ ją užplūsta patys šilčiausi prisiminimai, o veidą nušviečia šypsena. „Buvome padūke, alkani dėmesio, naujų potyrių, drąsūs – tokie, kokių reikėjo scenai. Vadovė Birutė iš mūsų, kaip iš molio, lipdė aktorius. Kaip dabar suprantu, ne tik aktorius, bet ir žmones. Ji, kaip vyresnioji geriausioji draugė mus, paauglius, puikiai suprato, palaikė ir motyvavo“, – prisimena Sigita ir pacituoja žodžius iš jai labiausiai į atmintį įstrigusio spektaklio „Kvailių kaimas“: „Gyvenimas – kaip šlapių malkų kūrenimas.“ Ir, kai pagalvoji, argi ne tiesa?

„Vaivorykštės“ teatras mums buvo tarsi antri namai. Ir mums labai pasisekė turėti tokius namus, į kuriuos net ir po sunkiausių pamokų, atsisveikinimų mokykloje, ėjome su džūgesiu, nenorėdami praleisti nė vienos

repeticijos. Kiekvienas spektaklis leido mums, paaugliams, išjausti, išgyventi paaugliškus skaudulius, išlieti emocijas. Kiekvienas spektaklio parodymas auditorijai mus mokė drąsos, pastabumo, pajauti vienam kitą, dirbti komandiškai. Kiekvienas teatrų festivalis mokė atsakomybės, suteikė progą pamatyti kitus miestus, mokytis iš kitų. Agnė Kalninytė-Blazienė, filologė, humanitarinių mokslų daktarė.

Esu be galo dėkinga likimui, kad suvedė su „Vaivorykšte“ ir kad scena ir teatras buvo mano gyvenimo dalis. Prisimenant „Vaivorykštę“ sukyla milijonai sentimentų scenai, koridoriams, operatorinei, visiems, prisidedantiems prie kūrybos ir švenčių, bei kolegoms teatralams, kurių sutikau nesuskaičiuojamą galybę. Akimirkos iš festivalių, premjerų, repeticijų saugiai saugomos širdyje ir visad šildo prisiminus. Justė Puidokaitė-Krūvelė, matematikė.

Prisiminus paauglystės metus, pasidaro be proto graudu. Ne iš liudėsio, o iš džiaugsmo, jog tiek savęs patirti galėjau. „Vaivorykštės“ teatras – vieta, kurioje be jokios baimės visi galėjome būti savimi. Ačiū žiūrovams, pripildžiusiems sales, ir ačiū Birutei bei teatro kolegoms už nuostabiai atvirą draugystę, už įskiepytą pasitikėjimą savimi, drąsą suklydus atsiprašyti bei galimybę patirti pasaulį iš visų jo pusių. Myliu šį savo vaikystės etapą ir visus jame. Ignas Kmita, laisvas menininkas.

Teatras ir „Vaivorykštė“ mano gyvenime atsirado labai netikėtai, kai klasiokas Karolis tiesiog pasiūlė ateiti ir prisijungti prie jau susibūrusios grupės. Pirmą susitikimą prisimenu iki šiol, kai atėjęs supratau, kad tai ne tik puiki galimybė gerai praleisti laisvalaikį ir atskleisti savo meniškąją pusę, bet ir susipažinti su naujais, skirtingais žmonėmis bei atrasti bendraminčius, su kuriais iki šiol leidžiamės į nuotykius. Tai buvo erdvė, kuri supažindino su teatro kultūra ir išugdė meilę lankyti teatre kaip žiūrovui. Ir nors nuo pirmo susitikimo prabėgo bene 15 metų, „Vaivorykštėje“ atradau žmones, kuriuos vadinu savo geriausiais draugais. Festivaliai, kelionės, teatrinės stovyklos praplėtė akiratį ir leido pažinti bendraminčius iš kitų miestų ir šalių. Darius Kucinas, odontologas.

Vaikų ir jaunimo teatras „Vaivorykštė“ – labai svarbi mano gyvenimo dalis, kuri nuo paauglystės metų formavo mane kaip asmenybę bei leido atrasti tikrus draugus, kurie iki šiol yra vieni svarbiausių mano gyvenime. Praėjusių vasarą atšventėme „Vaivorykštės“ baigimo dešimtmetį ir prisiminėme daugybę nuotykių, kuriuos patyrėme kartu. Tai ir kelionių akimirkos, jaudulio patyrimas prieš lipant į sceną, sudegintos vadovės Birutės nervų ląstelės dėl mūsų bandymų „apeiti taisykles“ ar smagios akimirkos muzikuojant, organizuojant ir vedant renginius kultūros centre. Mano kelias „Vaivorykštėje“ nebuvo ilgas, dalyvavau teatro veikloje porą metų, tačiau jie buvo spalvoti ir turiningi, kaip ir pats kolektyvas. Manau, kad mums, paaugliams, turėti savo gyvenime teatrą buvo be galo svarbu, tai mokė mus puoselėti vertybes, už kurias esu dėkinga iki šiol. Mes mokėmės ne tik aktorystės meno, tačiau ir atjausti, suprasti vieni kitus, palaikyti, kai to labiausiai reikia, ir, svarbiausia, mokėmės išlikti autentiški ir vieninteliai, tokie, kokie esame! Manau, kad kiekvienam vaivorykštukui tai liko ir liks visam gyvenimui! Juokas ir ašaros, meilė ir palaikymas, draugystės ir atsisveikinimai... Agnė Mišeikaitė-Kuprėnienė, psychologė.

Dėkoju Visatai, kad mus, braižančius galvomis debesis, priėmė Birutė į teatro trupe, kurioje mes radom draugus, bičiulius, šeimos narius, jaukumą, bendrystę, saugumą, palaikymą. Tai buvo, tikiu, kad vis dar yra, kiekvienam jaunam žmogui kaip saugus uostas, kuriame visuomet esi laukiamas, o jame dar ir kuriamas menas, lavinamas jaunimas, jo gebėjimai. Tai nėra teatras, tai yra namai. Agnė Liaudanskaitė, pareigūnė.

O Birutė pasakoja ir pasakoja teatro istorijas... Vardija spektaklius, vardus, pavardes... Ir kiekvieną „Vaivorykštės“ grupę apibūdina panašiai: „ypatinga“, „kūrybinga“, „išskirtinė“...

Paklausta apie dabartinę „Vaivorykštės“ grupę, Birutė neabejodama ir ją įvardija išskirtine. Ir ne tik todėl, kad šioms vaivorykštukams likimas lėmė su teatru susipažinti per pandemiją ir Jurbarko kultūros centro didžiosios salės remonto metu. „Gaila jų, – sako Birutė, – nes kai kurie keletą metų „atvaidino“ teatre, bet taip ir neturėjo progos pasirodyti kultūros rūmų didžioje scenoje.“ Todėl, kad scena, pasak režisierės, aktoriui labai svarbus dalykas, o Vytauto Didžiojo progimnazijos scena, remonto metu prigludusi „Vaivorykštės“ teatrą, tikrosios teatro scenos, deja, negalėjo atstoti.

Vis dėlto dabartinių aktoriukų išskirtinumas ne tas – Birutė be galo stebina jų rimtumas, susikaupimas, noras įsigilinti į vaidmenį. Nepatikėsi, – sako režisierė, – per repeticijas jie netgi mobiliuosius į šalį pasideda. O kai aš su vienuis repetuoju, kiti tuo metu savo vaidmenis analizuoja, aptarinėja savo herojų priešistorę. „Niekada tokių vaikų neturėjau“, – juokiasi Birutė, prisimindama ankstesniųjų kartų vaivorykštukų išdaigas ir tvirtindama, kad teiginys, jog šiuolaikinis jaunimas ištižęs, neatsakingas ir domisi tik virtualiu pasauliu, netiesa.

Teatras man kaip namai, scena – lyg namų širdis, vaivorykštukai – kaip šeima. Vaivorykštė atsiranda šviečiant saulei ir lyjant lietui. Tai atspindi ir mane – lyjant lietui nuotaika bloga, o scenoje jaučiuosi lyg saulės apšviesta. Donata Čyžaitė, dabartinės grupės aktorė.

Teatras man yra daugiau nei paprasta scena – čia atgyja istorijos. Tai vieta, kur skrenda svajonės, kur širdis randa paguodą ir kur sielos bendrauja. Teatras man padeda geriau suprasti skirtingus požiūrius ir save. Tai gali būti sudėtinga, reikalauja drąsos ir atsidavimo, bet taip pat suteikia džiaugsmo, bendruomeniškumo ir savęs atradimo. Ema Stūronaitė, dabartinės grupės aktorė.

Man teatras tai kaip vizitas pas psichologą – apsivalau, pamatau tai, kas vertinga, kas svarbu, o kas smulkmenos, šiukšlės, trukdančios gyventi. Personažai ir jų ydos yra vaistas man pačiam kaip žmogui. Džiaugiuosi atėjusi į „Vaivorykštę“, nes tai ne šiaip paprastas užsiėmimas: teatras išmoko, iš pradžių eiti tiek, kiek reikia, paskui tiek, kiek gali. Nėra blogai klysti, svarbu ne klaida. Svarbu tai, kaip su tuo susitvarkai, ko iš to išmoksi ir kaip tą pamoką pritaikai savo gyvenime. Nia Bialoglovytė, dabartinės grupės aktorė.

Šie rimti ir atsakingi vaivorykštukai dabar repetuoja naują spektaklį – Simonos Smirnovos dramą „Mėnulis turi veidą“, kuris „Pilnatis“ pavadinimu teatre buvo statytas prieš daugelį metų. Spektaklio premjera, skirta „Vaivorykštės“ 40-mečiui, įvyko kovo 22-ąją.

Ema Stūronaitė pasidalina ir savo mintimis apie vaid-

mens kūrimą: „Žengti į naują vaidmenį yra ir iššūkis, ir jaudulys. Perėjimas nuo Živilės (pagrindinė spektaklio „Pabėgimas į Akropolį“ veikėja), naivaus ir linksmo veikėjo, į moksleivę, kuri skaudina kitą žmogų, yra sudėtingas. Manau, kad šiame procese labai padeda, kai sukuriu išsamią savo veikėjo gyvenimo istoriją, pasineriu į jų užkulsius ir emocijas, tada galiu juos autentiškai atgaivinti scenoje. Nors mano personažas yra žiaurus, aš į jį žiūriu su empatija ir supratimu.“

Savo metodais įsitraukti į vaidmenį dalijasi ir kitos dabartinės „Vaivorykštės“ aktorės. „Pirmą kartą į teatrą atėjau prieš dvejus metus. Nuo tada mane seka motinos vaidmuo. Tačiau mano kurti personažai, nors ir vadinami vienu, motinos, vardu, atspindi skirtingų moterų asmenybes. Marytė iš spektaklio „Pabėgimas į Akropolį“ – tai dėl nieko galvos nesukantį pardavėją, savo sūnui linkinti tik geriausio. Ją vaidinti buvo lengva, nes savyje atradau tarsi dalelę tokios moters. Antrąją, valdingos ir tik save mylinčios moters vaidmenį spektaklyje „Mėnulis turi veidą“ man atskleisti buvo „kietas riešutėlis“, nes pati tokia nesu“, – pasakoja Rūta Zobielaitytė.

„Į mamos vaidmenį įsikūnyti buvo sunkiau, nes to vaidmens emocinis charakteris buvo naujas ir nepatirtas, – pasakoja kita spektaklio „Pabėgimas į Akropolį“ „mama“ Kotryna Kiudytė. – Tačiau pereiti iš mamos vaidmens į mokytojos vaidmenį (dramoje „Mėnulis turi veidą“) per daug kliūčių nebuvo, nes abiejų veikėjų charakteriai yra emociškai panašūs.“

Aštuntoji grupė. Dramos „Namo“ premjeros emocijos. Pirmoje eilėje: Birutė Šneiderienė, Edvina Vaičekauskaitė, Mantvydas Norkus, Ieva Sapronaitytė, Vainora Galbuogytė, Marija Vasiliauskaitė, Andrius Vilkelis, Klaudija Kriaučiūnaitė, Eimantas Puidokas, antroje eilėje: Gabrielius Andrijauskas, Matas Mankus, Aidas Ašmonas, Emilija Kazlauskaitė, Justas Virbickas, Sirvydas Griškus, trečioje eilėje: Jurgita Sabataitytė, Rugilė Kriščiukaitytė, Mantas Globys.

Devintoji grupė po spektaklio „Heroinas“ premjeros. Sėdi: Viltė Kazlauskaitė, Birutė Šneiderienė, Agnė Antanaitytė, Ugnė Rauzaitė, Kotryna Kiudytė, Karolina Lukaitė, Evita Vilkelytė, Donata Čyžaitė, Akvilė Andriukaitytė, Eglė Kvostaitė, Armanda Urpsaitė, Monika Dobilaitė, Viltė Strikaitė, Ema Stūronaitė, stovi: Tomas Budrius, Ugnė Čiauskaitė, Paulina Patašūtė, Eglė Pranckutė, Simonas Goptaitis, Sirvydas Griškus, Fausta Žakevičiūtė, Matas Petraitis, Nedas Kairys, Ugnė Kuniauskaitė.

„Į teatrą pradėjau eiti tik visai neseniai. Aš nežinojau, kaip formuojamas personažas. Viskas vyko per nuojautą, intuiciją, atvirumą, atsidavimą režisieriui. Su jos pagalba patikėjau, kad gal ir iš tiesų galiu atlikti Eglės vaidmenį“, – sako Nia Bialoglovytė, viena iš trijų pagrindinio vaidmens atlikėjų spektaklyje „Mėnulis turi veidą“.

Iš scenos – į Sceną

Prieš porą metų, 2022-aisiais, vykusio vaikų ir jaunimo teatrų kūrybinių dirbtuvių-festivalio „Vaivorykštė“ atidarymo metu garsi aktorė, režisierė, teatrologė Violeta Trečiokaitė-Mičulienė prabilo apie išskirtinę jaunimo teatro svarbą ir reikšmę, prisimindama savo pačios vaikystę mažame provincijos miestelyje, kur „storą ir ryžą“, ir dėl to bendraamžiams negražia mergaitė su keistu humoro jausmu teatras išmokė priimti ir mylėti save tokią, kokia yra, suprasti savo išskirtinumą ir išdrįsti jį parodyti.

Vėliau pakalbinta Violeta pasakė dar daugiau: „Vaikų teatras, o ypač vaikų teatras provincijoje, yra ta vieta, kur mažų miestelių vaikai gali būti tokie, kokie yra, kur jie priimami, vertinami ir gali saugiai augti tokių pat nepaprastų bendraamžių kompanijoje, įgyti pačių įvairiausių patirčių ir tapti asmenybėmis. Dar daugiau – būtent iš provincijos vaikų teatrų, juose dirbančių kūrybingų ir pasiaukojančių režisierių užauginti, ateina žmonės, vėliau didžiuosiuose miestuose, sostinėje kuriantys profesionalųjį meną.“

Tokių „Vaivorykštės“ aktorių, teatrų pasirinkusių savo profesiją, yra tikrai nemažai. Jau visoje Lietuvoje žinomi aktoriai Arnas Ašmonas ir Mantas Bendžius, beje, pernai pelnęs „Auksinį scenos kryžį“ jaunojo menininko kategorijoje. Šiuo metu Lietuvos muzikos ir teatro akademijos III kurse vaidybą studijuoja Arno brolis Aidas Ašmonas, II kurse – Simonas Goptaitis, Vilniaus kolegijoje – Matas Petraitis. Marija Vasiliauskaitė yra tos pačios Lietuvos muzikos ir teatro akademijos II kurso teatro režisūros studentė.

Mano prisiminimai apie „Vaivorykštę“ patys geriausi! Kalbant apie paauglystę, tie 4–5 metai teatre buvo įsimintiniausias ir puikiausias jos etapas! Teatras buvo antri namai, tiesą sakant, kartais ten būti norėjosi labiau nei namie. „Vaivorykštė“ man buvo didžiulis laiptelis link profesionalaus teatro, čia aš užsikrėčiau scena ir noru joje būti, kurti vaidmenis ir stebinti žiūrovą. Visur, kur manęs klausia, interviu ar laidoje, ar dar kažkur, kur prasidėjo mano teatro kelias, aš visada su plačia šypsena ir su pasididžiavimu sakau – Jurbarko jaunimo teatre „Vaivorykštė“. Arnas Ašmonas, aktorius.

Jei ne „Vaivorykštės“ teatras ir tas būrelis, gal net nebūčiau tapęs aktoriumi ir tuo, kas esu dabar, nes ten būdamas ir kvailiodamas su draugais pamilau teatrą, vaidybą ir apskritai meną. Pamilau tai, ką jis duoda pirmiausia pačiam kaip žmogui. Niekada nepamiršiu gastrolių į kitus miestus ir to kultūros centro scenos kvapo, kai žiemą eidavom repetuoti spektaklį. Mantas Bendžius, aktorius ir muzikantas.

Nemažai vaivorykštukų yra baigę kūrybinių industrijų ir kitų su menais susijusių sričių studijas. Viena iš tokių – Urtė Laurinaitytė, baigusi tiesioginių televizijos laidų kūrimo studijas Portsmuto

universitete Didžiojoje Britanijoje, kuri prisimena: „Jau nuo pirmos dienos, kai prisijungiau prie šios teatro grupės, jausmas buvo magiškas – lyg tai būtų mano šeima. Yra daug nuostabių prisiminimų, bet geriausiai prisimenu vieną ypatingą momentą – tai buvo mano pirmasis žingsnis ant scenos. Prieš spektaklį užklusiuose širdis daužėsi taip, lyg norėtų iššokti iš krūtinės, bet tą akimirka, kai užlipau ant scenos ir apsidairiau aplink, baimė dingo. Žinojau, kad nesvarbu, kas nutiks, tie žmonės pagelbės kiekviename žingsnyje. Pabaigus mokyklą mano teatro dienos nesibaigė ir grįžusi iš studijų turėjau dar vieną galimybę dirbti su Birute. Šį kartą kaip jos, teatro režisierės, asistentė. Ji pasitikėjo manimi ir leido režisuoti jos naują teatro grupę. Tai buvo ypatinga patirtis, kurios metu supratau, kaip nuostabu yra dirbti su jaunimu, bet tuo pačiu, kad tai reikalauja daug daugiau darbo negu atrodo iš šalies.“

Birutė pastebi, kad išskirtinių aktorinių ar režisūrinių gebėjimų turėjo ir daugybė kitų jos aktoriukų, kurie, laimė, (juokiasi) pasirinko kitokias profesijas. Nes, pasak režisierės, „moksleiviško teatro paskirtis yra kita – nesvarbu, koku keliu toliau nueis jaunas žmogus, tačiau jis visada mylės ir vertins teatrą, galbūt jame nevaids, tačiau bus gilus ir išprusęs teatro žiūrovas, sugebantį suprasti ir vertinti šį meną.“

Vietoj uždangos

Šis pasakojimas, žinoma, toli gražu nepilnas, neužbaigtas. Jis ir negali būti užbaigtas, nes prieš 40 metų prasidėjęs „Vaivorykštės“ kelias driekiasi tolyn... Jaunųjų aktorių laukia repeticijos, premjeros, kelionės, konkursai, festivaliai... Rudenį į „Vaivorykštę“ susirinks nauja, jau dešimtoji, grupė.

O ir kaip papasakoti apie tai, kas svarbiausia: apie pojūčius ir emocijas, apie pergalės ir nusivylimus, apie stingdantį širdį jaudulį prieš prasiskleidžiant scenos uždangai ir pilnos žiūrovų salės gausmą kitapus jos? Kaip žodžiais aprašyti tą neapsakomai spalvingą, nuolat besikeičiančią, iš jausmų ir emocijų nuotrupų ar ištisų gyvenimo dienų, mėnesių, metų susidedančią visumą? Visumą, kurią galima pavadinti vienu žodžiu – Teatras.

Man teatrą geriausiai apibūdina Stanislavskio žodžiai: „Teatras yra tai, kas vyksta čia ir dabar.“ Ir viskas, nieko daugiau nėra: nei vakar, nei rytoj, tik tai, ką dabar matai sau prieš akis ir esi laisvas tuo naudotis kaip tinkamas. Tačiau kitą dieną to, ką atradai vakar, gali nebelikti, tada vėl leidiesi ieškoti iš naujo. Teatre yra toks pasakymas: „nauja diena – naujas teatras“, nes čia negali galvoti apie vakar dienos fiasko ir tuo labiau – apie ovacijas. Mes nuolat viską kartojam iš naujo, tačiau tai darome lyg pirmąjį kartą, nes tik tada vaidmuo ir spektaklis tampa gyvas, o vos įvedus kokią nors „veiksmingą“ formulę juos ištinka mirtis. Panašiai ir žmogus apmiršta nustojęs ieškoti, veikdamas įpročiu, o ne mintimi. Todėl į naują dieną stengiuosi žengti kaip aktorius į sceną, apsidairydama aplink ir supraddama, kad mano praities čia su manimi nėra ir aš niekieno nevaržoma galiu kurti save iš naujo. Tačiau, pripažinsiu, gyvenime tai daryti sunku, scenoje pavyksta dažniau. Todėl teatras neretai man atrodo tikresnis už gyvenimą. Marija Vasiliauskaitė, LMTA II kurso režisūros studentė.

Po spektaklio „Mėnulis turi veidą“ premjeros. Pirmoje eilėje: Minėja Varaniūtė, Ignas Totoraitis, Deivina Zaranckaitė, Karolina Lukaitė, Ema Stūronaitė, Nia Bialoglovytė, Birutė Šneiderienė, antroje eilėje stovi: Matas Petraitis, Ignas Račas, Airingas Povilaitis, Tomas Budrius, Liepa Urbaitytė, Taja Meržvinskaitė, Donata Čyžaitė, Tėjus Kvedys, Evita Vilkelytė, Kamilė Urbonaitė, Meda Kazlauskaitė, Guoda Mickūnaitė, Meida Babonaitė, Diana Venskytė, Rūta Zobielaitytė, Aura Tirlikaitė, Kotryna Kiudytė, Vesta Barboravičiūtė, Kajaus Kalvelio nuotr.

Pažvelgti į mėnulio veidą

2024 m. kovo 22 d. Jurbarko kultūros centro vaikų ir jaunimo teatras „Vaivorykštė“ savo gerbėjams pristatė naujausio spektaklio premjerą – Simonos Smirnovos dramą „Mėnulis turi veidą“. Tradiciškai artėjant Tarptautinei teatro dienai rodomas spektaklis šį kartą buvo skirtas vieną vienintelį kartą tepasitaikančiai progai – „Vaivorykštės“ 40-mečiui.

Teatras neduoda atsakymų, jis kelia klausimus

„Mėnulis turi veidą“ – neabejotinai drama. Tokia, kokią taip mėgsta „Vaivorykštės“ teatro aktoriai ir šio teatro gerbėjai. Apie ką ji? Apie tai, kas svarbu paaugliui, skausmingai ieškančiam savo vietos pasaulyje ir besistengiančiam išsaugoti savąją esybę – tokią, kokia ji yra ir kokia labai dažnai būna nepriimtina ne tik bendraamžiams ir mokytojams, bet ir tiems, kieno besąlygiškos meilės taip trokštama – tėvams.

Ši drama apie nenorą prisitaikyti prie sistemos, apie savęs teigimą, apie skausmą ir prievartą, kurie neretai lydi drastiškus pasirinkimus. Apie pražūtingą naivumą. Apie skausmingai dūžtančias iliuzijas. Ir, žinoma, apie meilės troškimą ir jos gydančią galią.

Įdomu žiūrėti, kaip atsakingai ir įtikinamai jaunieji aktoriai bando pagrįsti bei įkūnyti savuosius personažus. Kai kurie personažai, ypač suaugusieji – motina ir mokytojos, atrodo netgi kiek groteskiški, bedvasiai, panašesni į kaukes ar į robotus nei į gyvus žmones. Ne vienas suaugęs, pamatęs spektaklį, suabejos – nejaugi mes taip ir atrodome savo vaikams ar mokiniams? Vis dėlto, matyt, taip. Juk jaunas žmogus, ieškantis pagalbos ir kaskart atsimušantis lyg į sieną, vargu ar ieškos pateisinimų, bandys suprasti, kad tasai suaugęs gal yra pavargęs, gal pats užspaus tas sistemos, o gal ji kažkada taip pat skriaudė tėvai ar bendraamžiai.

„Teatras neturi pateikti atsakymų, – teigia jaunieji aktoriai, – jis tik užduoda klausimus. O atsakymus, kiekvienas savus, randa

pats žiūrovas.“

Panašiai jie atsako ir į klausimą, ar tokios pjesės, kaip kartais baiminamasi, neskatina smurto ar patyčių. Tačiau vaivorykštukų manymu yra priešingai – pamačius kaip skaudžiai fizinis ar psichologinis smurtas veikia jo aukas, kokias baisias pasekmes jis gali sukelti, netgi skriaudikai turėtų susimąstyti. O ir patys aktoriai, scenoje pergyvenę juodžiausius gyvenimo scenarijus, sako, kad niekada nenorėtų jų pakartoti realiaame gyvenime.

Dramas vaidinti įdomiau

Ši „Vaivorykštės“ grupė, kaip sako pati vadovė, „karantininė“ – į teatrą susirinkusi 2020 metais ir vėliau. 2020 metais grupės vyresnieji pastatė komediją „Angelas“, 2021 metais jaunesnieji – absurdo komediją „Uždarų durų naktis“, koletas iš šios grupės vaidino ir 2022 metais sukurtame spektaklyje „Heroinas“, o dauguma – 2023 metais pastatytoje „Pabėgimas į Akropolį“. Paklausti, ką labiau patinka vaidinti, komedijas ar dramas, visi vienbalsiai sutinka, kad dramas vaidinti daug įdomiau, o pasinerti į žiaurius ir skausmingus jų herojų išgyvenimus – patikimas būdas geriau suprasti ne tik aplinkinius, bet ir save.

Spektaklyje vaidina: Ignas Totoraitis, Kotryna Kiudytė, Diana Venskytė, Meida Babonaitė, Minėja Varaniūtė, Liepa Urbaitytė, Karolina Lukaitė, Tomas Budrius, Rūta Zobielaitytė, Donata Čyžaitė, Guoda Mickūnaitė, Deivina Zaranckaitė, Ignas Račas, Ema Stūronaitė, Evita Vilkelytė, Kamilė Urbonaitė, Meda Kazlauskaitė, Tėjus Kvedys, Airingas Povilaitis, Vesta Barboravičiūtė, Aura Tirlikaitė, Taja Meržvinskaitė, Nia Bialoglovytė.

Režisavo: Birutė Šneiderienė, Matas Petraitis, Marija Vasiliauskaitė, Akvilė Andriukaitytė.

Scenografija – Zigmo Morlenco, apšvietimas – Gintaro Zarecko.